

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Ensayos que varen precedir al descobriment de la telegrafia sense fils

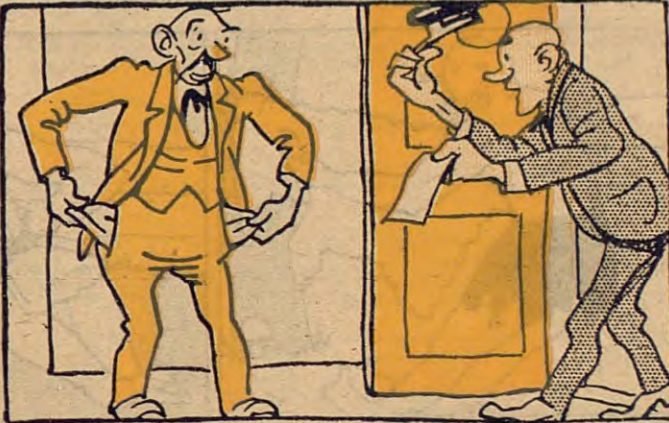
—Abans de conseguir-se aquest invent hi havia ja cada borratxo que endevinava a distància ço que se li esperava a l'arribar a easa.

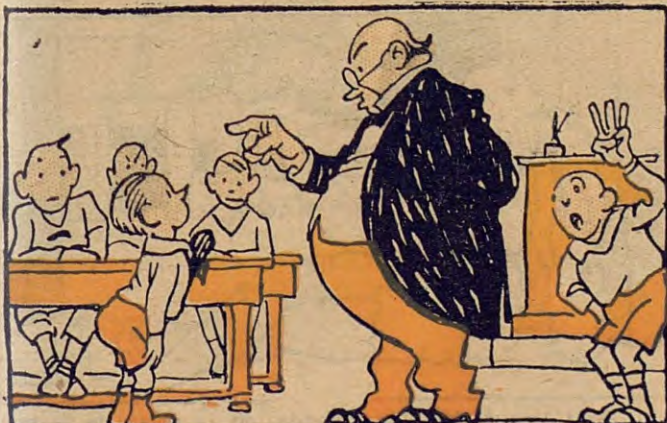
I cada cavaller enamorat que demostrava el seu efecte sols pels gestos.

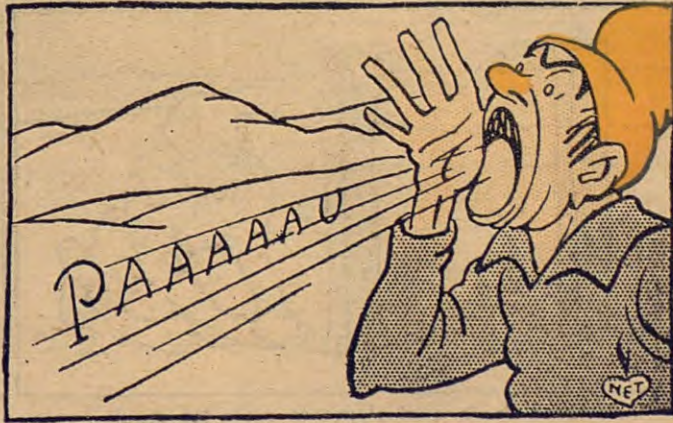
Els jugadors tenien ja medi de comunicar-se per senzilles trepitjades i ells s'entenien.

I els insolents la seva manera de desenganyar als cobradors de factures sense necessitat d'obrir la boca.

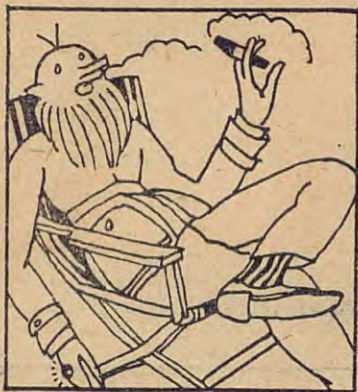

A estudi calculeu tots si fa anys que se'n fa pràctica de telegrafia sense fils.

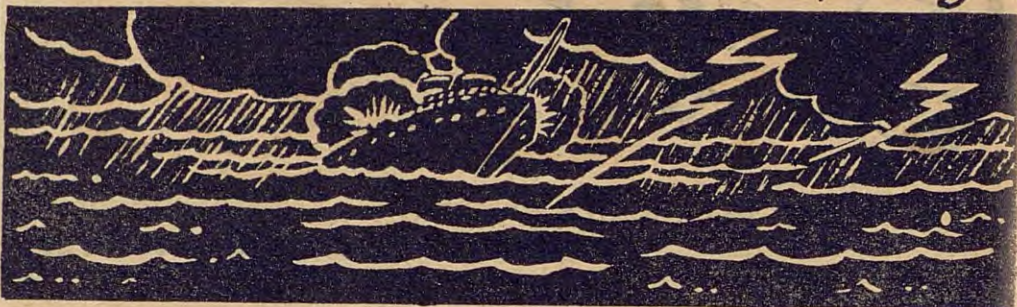

I al camp trigarà força; les noves telegrafia i telefonia no podran desterrar mai les primitives establertes.

(Continuació)

En Miliu Nació naufraga

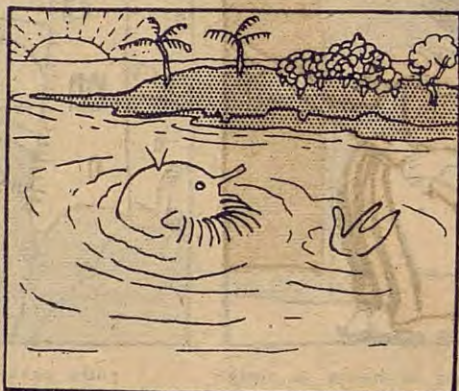

En Miliu Nació estava més satisfet que un veritable milord. Allò sí que hauria sigut un viatge de recreu...

...si una nit no s'hagués desencadenat un fortíssim temporal que envià a fons al grandíós transatlàntic.

En veure's en tal greu perill, en Nació tragué tota la seva ciència natatòria per tal de poder surar durant la nit.

Al fer-se de dia, quasibé no hi vegé d'alegria en obirar una illa a no gaire distància.

Vers aquella terra es dirigí més que de pressa, reposant després de tanta fatiga. Més, actiu com era en Miliu...

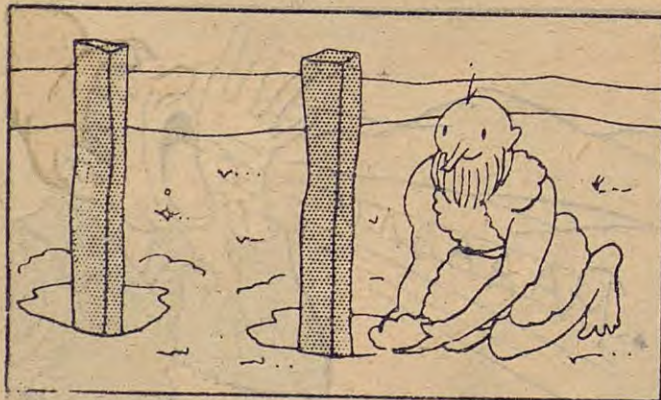
...ben aviat començà els preparatius per a poder-hi fer estada. Al primer animal que caçà, li llevà la pell...

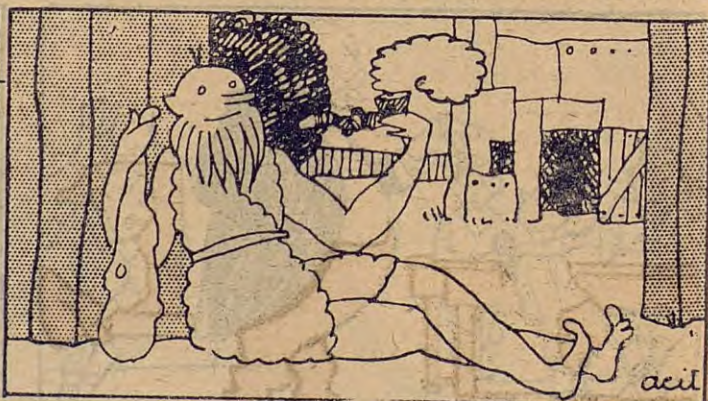
...i se'n féu un vestit molt bonic. Després, es fabricà una destal d'allò més maca amb un tros de sílex...

...començant amb ella la tallada d'arbres per a construir enginyosament una no molt confortable caseta...

...la tanca de la qual s'apressà a fer tot seguit car en coneixia abastament la necessitat.

I aviat tingué llesta la vivenda, en la porta de la qual prenia tranquil·lament la fresca, disfrutant quasi tant com si es trobés en la torreta de Vallcarca que havia somniat en treure la rifa.

(Continuarà)

ELS · TRES · PÈLS · D'OR · DEL · DIABLE

Mentre dormia, la Diablesa arrencà un pèl d'or del seu marit, i se'l guardà.

—Ail—digué ell.—Què fas?

—Res. Somniava que la font d'un mercat, que abans rajava vi, sols treu aigua. Per què serà?

—Oh! Si ho sabien... Hi ha un garipau sota una pedra. Si el matessin, tot s'arreglaria.

I s'adormí de nou i la muller li arrencà un altre pèl i en exclamar-se ell, féu:

—Somniava que un arbre gran que feia pomes d'or, actualment no fa ni fulles.

—Oh! Si ho sabien... Hi ha una gran rata que es menja l'arrel. Si la matessin, faria altra vegada pomes d'or.

I el Diable s'adormí novament i la dona li arrencà un tercer pèl, que també el féu cridar. Més ella digué:

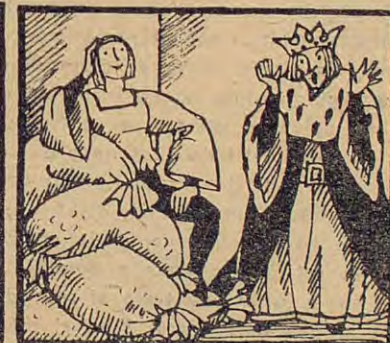
—Oh! El tonto... No més que posi el rem en mà del qui passi, ell estarà lliure, veient-se l'altre obligat a fer de barquer.

I el banyut s'adormí tan profundament, que de bon matí la Diablesa féu tornar altra vegada de la formiga el jovecenc d'abans, al qual digué:

—Aquí tens els tres pèls d'or. Tu ja has oït les tres respostes. Pots anar-te'n sense cap por.

Ell li'n donà mercès i sortí de l'infern, tot satisfet.

En trobar el barquer, es féu passar a l'altra banda i després li donà el consell. Arribà a la ciutat i a la sentinella li digué ço que calia fer per a tenir pomes. D'agraït, el guarda li féu ofrena

de dos ases carregats d'or. Arribà a l'altra ciutat i allí donà el bon consell per a tenir vi en la font, pagant-li tan admirable remei amb altres dos ases també carregats d'or.

Per fi, tornà a casa seva, on la muller l'abraçà amb gran alegria en veure que de tals proves havia reeixit tan feliçment. El Rei no es sabia avenir que portés els tres pèls del Diable i menys que hagués adquirit quatre ases carregats de tanta fortuna.

—D'on ho has tret?—li preguntà, cobdiciós.

—Es de la sorra d'un riu que he atravesat.

—I jo, en podria collir també?

—Tant com vulgueu. Aneu a parlar amb el barquer que hi trobareu per a que us passi a l'altra costat i allí us en podreu saciar.

Portat de la cobdícia, el Rei sortí i, en ésser al riu, cridà al barquer, més al trobar-se a l'altra banda, aquest li donà el rem i fugí content, quedant el Rei dolent de barquer en càstig als seus pecats.

I es creu que encara hi és, perquè no ha donat mai el rem a ningú.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

L'altre contratemps fou de més importància. En una ocasió, un dels mossos que tenien l'encàrrec de renovar l'aigua del gran safareix, no vegé una granota que estava dintre i que es mantingué amagada fins que en Samuel es posà a passejar amb la barca. Aleshores, trobant l'animaló un lloc per a poder reposar, saltà sobre l'embarcació, inclinant-la de tal manera, que si Gulliver no és amatent de posar-se al cantó oposat per a fer de contrapès, de segur que el fa naufragar. Per últim, amb violents cops de rem, pogué el mariner fer fugir l'enorme granotassa.

* * *

Com a natural conseqüència de l'ínfima talla de Gulliver, en aquell món dels gegants, sovint li passaven coses que no haurien tingut la més petita importància sinó hagués sigut la desproporció existent entre el nostre heroi i tot ço que el rodejava. Així, per exemple, les mosques que en el nostre país no són més que una molèstia i si es vol un fàstic, resultaven allí marejadores en extrem amb el rum-rum continuat que gairebé aixordava, amb el seu voleiar rapidíssim i, sobretot, quan volien reposar en el nas o en el front del Grildrig. Aleshores, aquest, d'un gest violent, feia de manera d'esporguir-les i fins, a voltes, desenvainava el seu ganivet per a defendre-se'n, ço que feia riure qui sap-lo a la Reina, qui li demanava amb marcada ironia si tots els seus petits compatriotes tenien tanta por de les mosques.

Un matí d'estiu, Glumdalclitch, deixà la capsa-dormitori de Gulliver a l'ampit d'una finestrassa del palau per a que li toqués més l'aire. Les abelles, que feien llurs caceres pel jardí, foren atretes per un bon dolç ensucrat que per a esmorzar tenia en Samuel damunt la seva tauleta i, aviat, un bon eixam d'elles es llençà a l'interior de l'habitació per les finestres obertes de bat a bat. Eren grosses com perdius i feien la remor d'un bon sac de gemecs. Algunes d'elles es dedicaren a emportar-se les engrunes del dolç pastel, mentre les altres revoltejaven la testa d'en Samuel. Aquest, esporuguit de veres per una possible picada—que no cal dir ço que hauria resultat de terrible,—tragué l'espasa i les atacà, decidit, traspasant-ne quatre que rematà pujant-hi de peus a sobre. Sortosament, les altres, lluny de correspondre a l'atac, s'escaparen sens gran tardança.

Està clar que tots aques incidents que en veritat són insignificants per si mateixos, no deixaven d'ésser per a Gulliver d'una extrema gravetat. Així una broma mal intencionada del despitat nano de la Reina podia costar ben cara al nostre amic. Es el cas que aquest venjatiu jutglar vegé un jorn, passejant el seu pèssim humor pel jardí reial, que Glumdalclitch deixava en terra a en Samuel, qui desitjava fer una excursió pels llarguíssims caminals ombrejats per frondosos arbres fruiters. La preceptora es retirà per anar a complir un encàrrec urgent i el nano aprofità l'avinentesa per a jugar una tretxa al seu odiat amic. S'amagà darrera unes herbes que creixien al peu dels arbres i en el moment precís que Gulliver passava distret pel seu davant sacsejà amb tota força una pomera. Amb el violent sacseig, una poma madura—sis vegades més grossa que una pilota de foot-ball—caigué sobre en Samuel justament entre les dues espatlles i el tirà a terra produint-li algunes contusions. Si arriba a caure-li sobre el cap, l'hauria esclafat com a un mosquit!

Un altre dia passejava Gulliver sobre el cepell del parc i entretingut amb ses cabòries, no es fixà que el cel, poc abans ben seré, s'anava enfosquint i que els núvols devenien amenaçadors. De sobte, caigué forta pedregada i el nostre heroi fou cruelment colpejat per les pedres descomunals—cent vegades mes grosses que les que flagellen els nostres camps—i solsament amb grans dificultats pogué assolir un abrís sota un banc de pedra, on romangué quietó i força adolorit, fins que Glumdalclitch, tota inquieta, l'anà a cercar. No acabariem pas mai si tinguéssim d'explicar tots els incidents d'aquesta mena de que

fou víctima Gulliver en el país dels gegants, però no podem resistir la temptació de transcriure'n alguns dels més importants per a que els nostres llegidors—que ja estimen, de segur, al nostre amic com si ho fos «personalment» d'ells—es facin càrrec de ço que devia patir en aquell Brobdinyac famós on havia anat a raure.

En una ocasió que anava empaitant una papallona—de les dimensions que hom pot fàcilment calcular—remarcà que un pardal que reposava tranquil sobre un matoll, no tan solament no es movia en notar la seva arribada, sinó que feia semblant de no donar-li la més petita importància. Un xic desconcertat, en Samuel s'assegué a la vora d'un marge i es tragué de la butxaca un bocí de pa que s'havia endut per a berenar. L'ocell, que seguia molt atent totes les accions del Splacknocks,

féu una volada i intentà pendre el pa de les mans del poc temut homenet. Aquest, visiblement contrariat per aquest inusitat atreviment, aixecà la mà per a castigar la insolència, però un formidable cop de bec que li ensagnantà el cap dels dits li féu deixar el berenar que el pardal s'endugué tot satisfet, gaudint de la seva tretxa en un matoll no gaire llunyà Gulliver, molt indignat, volgué venjar-se i trobant un sòlid bastó anà amb tota precaució vers on es trobava l'agosat ocell. Quan hi fou a tocar i veient que no arribaria a pegar-lo, pujà sobre un munt de terra tova i preparà el cop. Però, a causa del moviment, el munt s'ensorrà i ell caigué a terra tot brut de fang i anant a topar de cap amb la closca d'un cargol que per allí pasturava.

Una altra vegada li sobrevingué un dels més desagrades accidents de que sigué víctima, i no pas per la importància en si mateix, sinó per la por que li féu passar. Es el cas que el jardiner principal tenia un gosset—de la mida d'un bou dels grossos—que era molt enjogassat. Una de les seves moltes habilitats consistia en empaitar un objecte que corrés, agafar-lo suaument entre les dents i dur-lo, saltant i remenant la cua, al seu amo satisfet, el qual li premiava la tretxa amb una festosa exclamació. Donà la casualitat que un dia que el gos en les seves correries va arribar més a la vora del palau, en Samuel s'entretenia entrenant-se de cursa atlètica, no pas precisament per a pendre part en cap campionat de Brobdinyac, sinó tan sols per a no perdre l'agilitat de que sempre havia fruit. En veure el gosset una cosa menuda, menuda, que corria tan suaument, es posà a brincar i a lladrar donant un bell ensurt a Gulliver, el qual intentà fugir a la màxima velocitat que les seves cames li permetessin. El gos, ja enjogassat de mena, s'animà encara més i amb uns quants bots atrapà al fugitiu i prenent-lo amb la boca cuità a conduir-lo vers on el jardiner acabava els detalls ornamentals d'un «panera» del pati d'honor. Ja es poden fer càrrec els nostres llegidors de l'angúnia d'en Samuel durant aquell curt viatge que a ell li semblà inacabable. A cada punt temia ésser engolit o bé llençat amb fúria en aquella folla cursa. Sortosament, res d'això succeí, ans al contrari, el gos arribà allà on era el seu amo i remenant la cua i modulant un grinyol d'allò més festós, el diposità a les mans de l'artista horti-floricultor, el qual, no podent revenir de la seva sorpresa, estigué estupefacte. Per fi s'excusà amb tot ardor, demanant perdó a Gulliver—el valiment del qual sabia prou bé—i esbravà el seu enuig amb una monumental puntada de peu que el gos rebé amb la més gran estranyesa, remarcant, però, que li era més plaent el sistema antic de regraciar-li aquella seva habilitat.

(Continuarà)

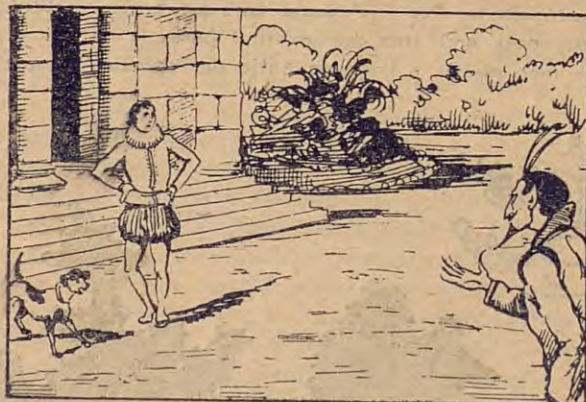

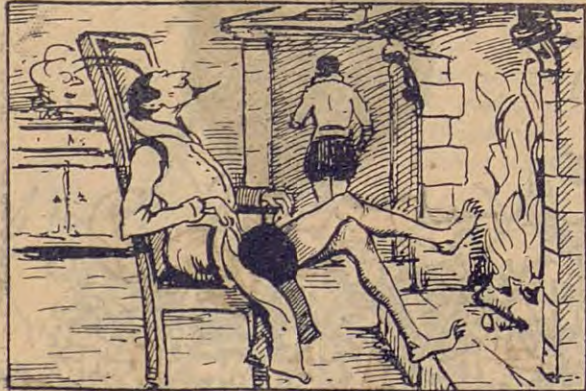
Una vegada, el ferrer Misèria—acompanyat de la seva gossa Pobresa,—féu un favor d'importància a Sant Pere que aleshores donava una volteta per aquests móns de Déu. I, agraït per tal servei, el Sant autoritzà a aquell per a que formulés tres desigs que li foren concedits. Naturalment; Sant Pere l'incità a tal demanda creient que demanaria en primer lloc el favor del cel, però el ferrer, sense reflexionar, demanà el següent: 1.er Que un cop assegut, ningú pogués alçar-se del silló de casa seva, sense el seu permís; 2.^{on} Que el qui s'enfilés a la figuera no pogués baixar-ne sense especial perdó, i 3.er Que un cop a dins de la bossa no se'n pogués sortir a menys d'ordre expressa de sa part.

Una tarda que meditava amb certa melangia sobre l'atnèria dels desigs manifestats, que no el treurien segurament mai de cap mal pas, vegé entrar un individu d'estrany semblant, flac i amb peus de bèstia... Era el Diable. «Tu desitges diners, no fa?—digué a en Misèria.—Doncs bé; jo en fabrico tant com en vui». I agafant algunes brases del foc les convertí en altres tantes monedes d'or. El ferrer quedà espalmat. En sa vida havia vist tant de diner.

«Si em firmes aquest paper—afegí el desconegut—et concediré 20 anys de vida i una immensa fortuna». En Misèria colpejà fortament l'enclosa i amb la sang que en brollà, va firmar el pergamí, on es comprometia entregar l'ànima al Dimoni. El ferrer comprà finques immenses amb un castell sumptuós on guardà com a record l'enclosa, el mall i altres eines de l'ofici. Després de 20 anys d'emmenar una existència plena de plaers i de comoditats, vegé arribar per segona vegada l'estrambòtic personatge.

Però en Misèria ja se l'havia pensada. «Descanseu un xic—digué a Satanàs.—Seieu en aquest silló, mentre jo vaig a buscar-vos una ampolla de vi excel·lent de la meua collita. No passeu ànsia, que tot seguit torno». I en Misèria tornà aviat, però amb una descomunal barra de ferro amb la qual donà una pallissa horrible al Diable confiat, el qual cridava amb gran desesperació.

(Continuarà)

Amb el propòsit de complir un vot un penitent es retirà a una caverna.

I, sense notar-ho, s'asseu sota d'una estalactita...

...la qual li deixa caure sobre la caputxa ses inconsolables llàgrimes.

I passen dies i més dies...

...i segueix l'estalactita plorant sempre...

...la qual va convertint al penitent en estalagmita.

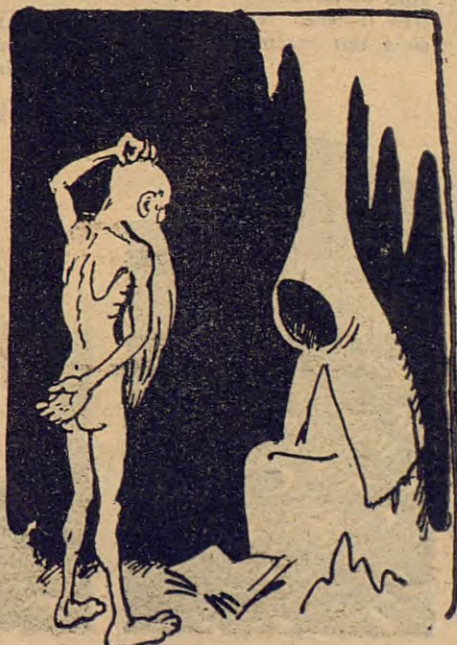
Fins que van arribar a tocar-se estalagmita i estalactita.

I la gota arquitecte havia fabricat la seva columneta quan el penitent va dir «amen».

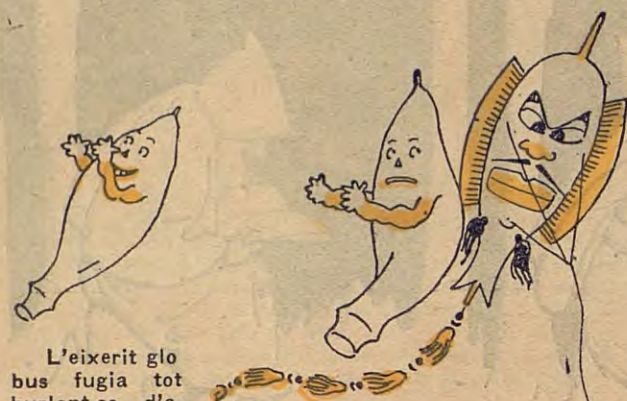
—I ara! Qui m'agafa la caputxa per aquí dalt?

—«Bueno»; i ara qui em paga un vestit nou per tornar-me'n a casa?

HISTORIA DEL DARRER HABITANT DE LA LLUNA

(Continuació)

L'eixerit globus fugia tot burlant-se d'aquell mal subjecte de pell groga, fins que sentí que topava d'esquena amb quelcom i tombant-se ràpidament es trobà fit a fit de la fesomia més feréstega. Desseguida es donà compte de la seva situació i...

...vegent que tenia d'haver-se-lels amb un estel lleig però inofensiu, cuità a arrapar-s'hi a la cua. Però amb el bressoleig de persona presumida d'aquell xinès de llustrina, anà...

...relliscant, relliscant, i ja estava a la punta, «si cau o no cau», quan un aligot se l'endugué. Aquell bec i aquelles urpes no eren pas una bona solució al conflicte del nostre heroi. L'au comprengué aviat que s'havia enganyat i atret per una altra futura i més apetitosa víctima...

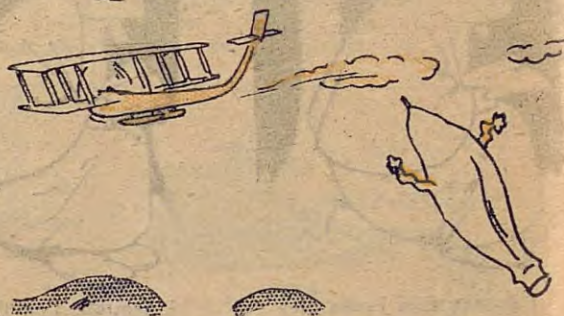

...deixà aquella presa tan lleugera i buida. El globus, emocionat encara de tan sobtades i diverses aventures, no oí un ronc de motor que s'apropava.

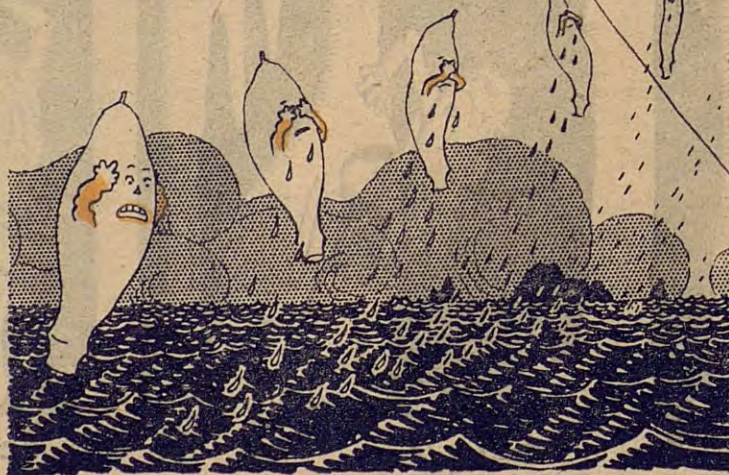
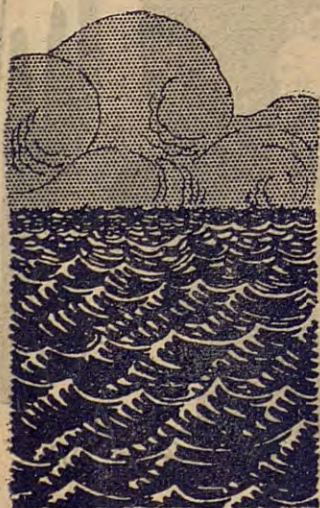

I el timó d'un aerioplà l'embestí barroerament, enduent-se'l amb fúria. Molts i molts kilòmetres li feren fer en aquella posició tan incòmoda...

...fins que en un viatge pogué despendre's. Encara es sentia un amoïnós dolor a l'esquena, quan es vegé descendent damunt un Océà que bullia tot avalotat.

I anava baixant. Ja es veia engolit per...

...aquell immens perol...

...i perduda tota esperança, arrencà en un gran plor. Tant plorà, que s'anà debilitant i perdent pes, en conseqüència... I això li salvà la vida.